

ger gives, bør den Maade, hvorpaa Dispensationer udddeles osv. osv., ind, hele dette Forhold, som der faktisk aarevis har rejst sig en stærkere og stærkere Kritik af, og mod hvilket der er skabt en stor og stærk Stemning rundt omkring i Landet, dette Forhold bør have en Ende, og det paa den Maade, at der blev nedsat en Regerings-Kommission af Konseilspræsidenten til at undersøge alle disse Forhold. Er Justitsministeren skyldfri, er han selv bedst tjent med, at alle disse Forhold faa en Udredning, og er han skyldig, bør han falde.

Naar den højtærede Konseilspræsident for nogle Dage siden ønskede Socialdemokratiet Støtte til sit Arbejde, er der dertil at sige, at saa længe den højtærede Justitsminister paa den Maade, som jeg nu har skildret, er med i dette Arbejde, kunne vi ingen Tillid have dertil, og skulde Kampen komme, maaske tilfældig uden Ministeriets Ønske, ville mange gode Demokrater se med en vis Ængstelse paa en saadan Kamp og sige til sig selv, og det vil svække Demokratiets Stilling: To Gange har denne Mand berøvet os Sejrens Frugter; sæt, at vi nu fik en Kamp paa Demokratiets Mærkesager, sæt, at vi fik Landstinget opløst og fik et andet Ting, saa vi fuldtud kunde gennemføre de demokratiske Principper, saa vilde denne Ulykkesfugl, som han altid har været, maaske komme tredie Gang og forfalske Sejren og slaa os Frugterne af Hænde i det Øjeblik, de ere vundne. Men ville Konseilspræsidenten og Flertallet ikke skride ind for Alvor, siger jeg, saa sker der det, at der Dag efter Dag i Oppositionens Presse kommer mere og mere Kritik, saa sker der det, at Skuffelse og Slappelse og Uvillie og Lede ved det offentlige Liv brede sig mere og mere. Reaktionen vil kunne saa sin Sæd deri og i alt Fald foreløbig have Nytten deraf. Men vil Socialdemokrater ville dog til syvende og sidst ikke miste Modet. Vi ville tværtimod med fordoblet Energi fortsætte vort Arbejde og sige Befolkningen, hvad der er de dybere liggende Aarsager til dette Forhold, at de ligge deri, at det Flertal — det tilsyneladende Flertal —, der nu er kommet til Roret, ikke er det virkelige folkelige Flertal, men at man maa længere ud og dybere ned, at der maa rejse sig et nyt Flertal af alle dem — og det er det store Flertal —, som ere livsinteresserede i et virkeligt Systemskifte i Staten og i en fuldstændig social Omdannelse og ikke ville finde sig i, at ny Mænd under et nyt Navn tage Roret for at gøre de gamles Gerninger, om muligt i en værre Grad, og som

ikke ville finde sig i, at et Højreministerium afløses af et Venstreministerium, men saaledes, at den samme Magt dog sidder og regerer nu fremdeles som altid, det 3die Ting, Finansverdenen, de økonomiske Interesser. Jeg har hørt Finansministeren sige gentagne Gange, at denne Regering var en Landboregering — han siger det gerne ude paa Landet, og der ligger noget i hans Maade at fremføre dette paa, som jeg ikke sympatiserer med, et Forsøg paa at sætte Skel mellem Land og By. Men den ærede Finansminister har ikke Ret i, at denne Regering i fremtrædende Grad er en Landboregering, den er heller ikke en Borgerregering, heller ikke en Regering for Købstæderne eller den jævne Befolkning, men den er mindst af alt en virkelig Landboregering, en virkelig demokratisk Husmands- og Gaardmandsregering. Thi sjældent have vi haft en Regering, der i den Grad har været under Indflydelse af det 3die Ting, og aldrig have vi haft en Justitsminister, der i den Grad har gaaet Kapitalismens og det 3die Tings Ærinde som den nuværende.

Formanden: Folketingsmanden for Præstø Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rasmus Nielsen (Præstø Amts 4de Valgkreds): Det, der giver mig Anledning til at bede om Ordet for en kort Bemærkning, er en Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) den 18. Oktober. Den findes Spalte 284—85 i Fortrykket. Det ærede Medlem udtaler der, at den eneste Anke, der med Grund kunde rejses mod det sidste kongevalgte Medlem, altsaa det tidligere Medlem for Nykøbing paa Falster (K. Bjerre), var, at han tog Socialdemokraternes store Taler under Pryglelovsdebatten for alvorlige. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne læse disse Linier op. Det ærede Medlem siger: „Jeg husker, at da vi fra vor Side for nogle Aar siden vare inde paa at gøre al den Modstand, vi formaaede, mod Prygleloven og derfor talte meget kraftigt mod et lille Lovforslag, der stod først paa Dagsordenen, et Forslag om Præste-, Degne- og Klokkerpenge her i København, talte længe og talte energisk.... (Sabroe: og godt)... og godt tror jeg ogsaa, ikke mindst fra det ærede Medlems Side, mod denne Lov, men da unægtelig Smilene begyndte at brede sig paa alle Ansigter, efter- som denne Forhandling trak ud, var det